

Sven Tito Achen: *Identifikation af anonyme våbenskjolde*. (Dansk historisk Fællesforenings Håndbøger, 1972). 96 s.

Hvis man går rundt og tror, at heraldik dels kun er kedeligt, dels kun et værktøj for specialister, bliver man let omvendt ved at læse Achens bog. Den er spækket med facts og litteraturhenvisninger, men samtidig så livlig og spændende, at selv den i forvejen ukyndige læser den i ét stræk. Det ærinde, Achen er ude i, er at hjælpe den, der står med et stykke porcelæn, et møbel, en sølvting, ved et epitafium eller et kalkmaleri – med et våben som eneste identifikations- og tidsfæstelsesmulighed. Teknikken kender de fleste, som har forsøgt sig med våbentydning. Den ligner meget den, man brugte i skolens botaniktimer, når man via den lille flora skulle navngive en blomst. Man skal dog – som dengang – kunne en vis terminologi og også reglerne for farveskravering, hvor der er tale om gengivelser i streg. Achen gennemgår nøje hver enkelt detalje i et våben, som kan lede på vej; han viser, hvilke værker – danske og udenlandske – der kan bruges, hvordan de skal bruges – endog med sidehenvisninger til registre og oversigter – og også på hvilket dansk bibliotek, de er til rådighed! Det er gjort med pædagogisk dygtighed, så faktisk ingen amatør blir ladet i stikken. Det hele er i illustrationsform belagt med en række eksempler, der udmærket belyser opgavernes løsning, uden at opslagsværkerne er læseren for hånden. Et auktions-, kirke- eller museumsbesøgs problemer klarer bogen naturligtvis ikke på stedet, og man kan nok heller ikke regne med, at ret mange af de fine værker kan lånes fra de videnskabelige biblioteker til de lokale

folkebiblioteker. Men nogen kan da og derved hjælpe den interesserede.

Finn H. Lauridsen

Erik Hvidt: *Politikens Revyhistorie fra Erik Bøgh til Jesper Klein*. (Politikens Forlag, 1981.). 303 s.

I forlagscirkulæret til Hvidts bog hedder det som overskrift: »For første gang: Revyens historie i Danmark 1849-1980«. Det er rigtigt, at det er første gang, revyen er ført så højt op; men der er tidligere skrevet revyhistorie, og det kunne man godt have nævnt i forordet og ikke bare i litteraturfortegnelsen (jf. anmeldelsen af Chr. Glatved: *Provinsens sommerrevyer* (1979), *HISTORIE XIV*, 1 s. 189f). Bogen kunne også uden skade have fået titlen *Københavnerryvens historie*, for de glimt, der er fra provinsen, er ærlig talt så små og intetsigende, at de kunne have været udeladt. Når det er sagt, skal det til gengæld erkendes, at det, der er givet, er både morsomt og informativt.

Hvidt går lige på med Erik Bøghs »Nytårsnat 1850«, der havde premiere på Casino nytårsaften 1849 – og i øvrigt en forgænger i Kristiania året før. Det var den første danske revy, og den blev en stor succes. Et nyt forsøg året efter havde mindre held med sig, og Bøgh lagde genren på hylden, indtil han i 1868 tog den op påny. Derefter kom der sammenhæng i tingene, og Hvidt følger så udviklingen kronologisk, koncentreret om forfattere, skuespillere, tekster (med mange prøver), udstyr osv. Det sidste spillede ikke mindst en rolle på Frede Skaarups berømmelige og aldrig overgåede Scala. Det er værdifuldt, at revyerne ikke blot er anskuet som teaterfænomener, men at tids-